

תה יתרץ

קושיה ובעייה

הזמרת **מירי אלוני** היא מן הבחורות הזרירות, מסתבר. רק הגישה את תביעת הגירושין שלה נגד בעלה, השחקן **נחום שליט**, וכבר התחילה אותה תביעה להתייבר ברבנות.

ובמשך ההתבררות, ראו גם ראו, מה מתברר אם לא שהעליה שלה לבקשת הגירושין היא העובדה שהאיש בגד בה עם נשים אחרות.

אבל מה שאתם עוד לא יודעים, הוא שגם לי יש סיפור אישי קטן הנוגע לפרשת גירושיתם של מירי ונחום.

אז ככה. לפני שבועות אחדים, כאשר נודע לי ראשונה על עניין הגירושין, והתכוונתי כמובן לדווח לקוראי על כך, פנה אלי נחום שליט ואיים שאם אכתוב את הדברים — הוא ישפוך עלי תה. חם, קר, לא חשוב — מה שיוזמן לו ביד באותו רגע.

מה לעשות? אמר לי. "אני מין משוגע כזה, שאוהב לשפוך תה".

אבל אני לא אוהבת תה, או לא היה איכפת לי במיוחד שישפוך אותי. לבריי את שיהיה לו.

מכל התה הזה אומנם לא יצא כלום, אבל תראו מה קרא ביום שישי האחרון.

קפה פינת, דינגוף פינת פרישמן, יום שישי, השעה אחת בצהריים. וכרגיל ביום זה ובשעה זו, ישבו להם שם כל היפים והמוצלחים והתחממו בשמש האביבית היצירה. כולל **דן שילון** ואחיו **יגאל**, למשל, **יגאל בשן** ועוד כהנהוכהנה מיקירי עולם-הבידור ואמצעי-התיקשורת.

ליד אחד השולחנות ישב לו נחום שליט, הגרוש-בדרן, והתחמם לו גם הוא כנ"ל. אבל אצלו כנראה לא היה תרמוסטט, והוא התחמם עד-כדי-כך שלפתע קם מ-מקומו, חיזר ורועד כולו, ושפך כוס תה מלאה, ממותקת כהלכה, על ראשו של עיתונאי שישב ליד אחד השולחנות השכנים.

אחרי ששפך, וראה כי טוב, הוסיף תה על המדורה. "אינני יכול לתבוע אותך על הוצאת דיבתך", אמר נחום לעיתונאי, "אבל תה אני עוד יכול לשפוך עליך!"

לא כולם ידעו, אבל לנחום היתה עוד סיבה טובה להתרגז. חוץ מהגירושין המת-

צביקה פיק אל השנייה

ראה שום דבר אחר. אבל גם היא לא היתה בדיוק אדישה, וכי צביקה פיק, כידוע, הוא מאד-מאד כענייני וזהר.

או בימים אלה בדיוק, ולפתע, החלו רואים את צביקה ברחובות הארץ, כשעל זרועו תלויה לה רוג'ית דווקא, ועוד בלי אזהרה מוקדמת.

ואילו מירית, שעדיין לא הספיקה למצות את נישואיה כיאה וכראוי, נשארה לפי שעה בחו"ל.

אני, במקומה, אם הייתי רק שומעת על דבר כזה, הייתי רצה לקנות כרטיס טיסה לישראל.

על בעל חדש צריך לשמור

ככה היה איזה זמן קצת שקט, ואף אחד לא חיכה להתפתחויות ומרעישות. וכי מה כבר יכול לקרות לזוג צעיר ויפה, שחתם סוף-סוף רומן ארוך בכתובה כדון?

יפה, הרשו לי לסטות לרגע מהנושא, או בעצם להתקין אותו מזווית אחרת, ולהזכיר לכם דמות נוספת, שממלאת היום תפקיד חשוב, אם לא למעלה מזה, בפרשה האמורה.

רונית מקובר, מי שניבחרה בשנה שעברה כסגנית ראשונה למלכת-המים, בתחרות שנערכה עלידי העולם הזה, היא יפהפייה צעירה, העושה כעת את הברות שלה בבית-ספר תיכון בחמת-גן, החלומה הגדולה בחיים הוא להיות חיי-זהר, להיות שחקנית, או דוגמנית, או משהו.

בנשף תחרות מלכת-המים, שנערך בשנה שעברה באילת, התודעו רונית וצביקה לראשונה זו אל זו. רוג'ית היתה אחת המועמדות לתואר הניכסף, וצביקה

הגה שוב סיפור עם המון התפתחויות, דווקא לא-כליכך לטובה.

לפני איזה חודש וחצי או משהו כזה, סיפרתי לכם איך **צביקה פיק** נסע ל-ארצות-הברית עם הפסטיבל החסידי, ואיך הוא נישאר שם וכולם קינאו בו, כי כולם היו צריכים פה להופיע ברחבי החזיתות, ורק הוא, כאילו, עשה חיים.

וסיפרנו גם איך הוא התחתן או, בשניה האחרונה לפני שעלה על המטוס, עם ידידתו-המזרחית **מירית שם-אור**, ורק לאחר-כך רץ מהר-מהר לאווירון, ועוד הספיק לעלות עליו לפני שסגרו את הדלתות, ואיך, ואיך.

אז מאז קרו כמה דברים.

אחרי שצביקה נסע לחו"ל, כמו ש' אמרתי, הוא לא מיהר ביותר לחזור. היה לו טוב וחס בגולה הרחוקה הנוהרת.

אבל את אשתו הטרייה לא שכח. הוא קרא למירית לבוא אליו לסיטיס, והיא עשתה את זה כמו טיל.

רונית מקובר אל הזוהר

סוף-סוף - אל החופה

להם הפרוטה שאבא-גיבלי לא נתן, הלך אז איתן לעבוד כשוטר פשוט במישטרת ישראל.

אבל זה לא נגמר בזה. לפני חמש שנים בערך עזב גיבלי את הבית ואת אשת-נעוריו, העובדת היום כזבנית ב' שק"ם, ועבר לגור עם **בת-שבע**, מורה חיסאית גרושה, שלמדה הוראה באוניברסיטה.

את בת-שבע הכיר גיבלי עוד כשעבד אצל **אפרים אילין**, כמנהל מיפעלי בחיפה, וכיוון שהוא ידדו הקרוב של אילין, ברור גם מדוע בת-שבע היא ידעה קרובה של **ציפורה אילין**, אשתו של אפרים, ומדוע הן מתחרות ביניהן על מי - תערוך - מיסבות - אחר - הצהריים - רבות - יותר - מחברתה, והכל ברוח טובה. כך חי להם בת-שבע וגיבלי איזה שש-שבע שנים יחדיו, תחת קורת-גג אחת, ועב' רו עליהם תקופות טובות, וגם לא-כליכך טובות.

אבל בשבוע שעבר בא סוף-סוף הסוף לעניין הזה.

גיבלי הוביל את ידידתו הוותיקה אל החופה, ענד טבעת על אצבעה וסגר עניין. מה שמוכיח שהסבלנות משתלמת.

יותר מזה, הוא אפילו אמר לה שלא יתן להם פרוטה אם יתחננו. אבל הדור הצעיר זה לא מה שהיה פעם, והם התחתנו בכל-זאת. ובגלל שלא היתה

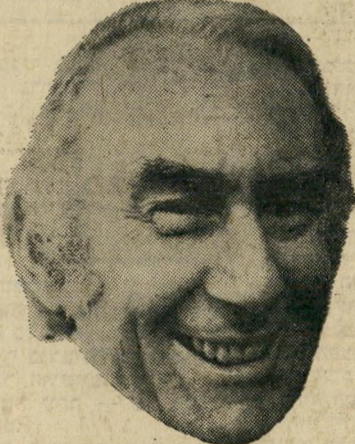
היום אני באה להזכיר לכם נישכחות. בעצם, האיש הוא לא-כליכך בנישכחות, אבל חלק מהסיפורים עליו כן.

מנכ"ל שמן, וישראש מכון הייצוא הישראלי, מנהל חטיבת המזון ומוצרי הצריכה של כור, ומה לא — אלה רק אחר דים מהתארים שאסף לו **בנימין גיבלי**, והמפארים כיום את שמו, נוסף להילית המיסתורין האופפת אותו מאז אותה פרה-שה עלומה שהסעירה את הציבור הישראלי לפני שנים.

אז בואו ניזכר יחד מה עוד אנחנו יודעים עליו, ומה כבר שכחנו.

האיש הוא מאלה שאוהבים לחיות, וטוב, ועם כל מה שהולך עם זה: סיגרים בריאים, תמינות יפות (על זה שהוא פטר-רוץ-אמנים מוצלח כבר סיפרנו לכם לפני שבועיים, במדור אחר בעיתון), חברה טובה, ועוד כל מיני דברים שממלאים את חייו של אדם תוכן.

חוץ מזה, הוא כבר סבא, למי שלא ידע. יש לו שתי נכדות קטנות מבתי **תמי**, רעייתו של **איתן ליפשיץ**, כתב הארץ בירושלים. בעצם, כשתמי סיפרה לאבא גיבלי, בומזג, שהיא רוצה להתחתן עם איתן, הוא לא התלהב ביותר מארעיון.

גיבלי אל הכתובה

נחום שליט ומירי אלוני אל הנט

קרבים, שהם מספר ארבעה אצלו, הוא גם הפסיק לפני שבועיים לעבוד במשרדו של **פישנר**, שם שימש כמנהל מחלקת תרבות-לעם.

אבל כנראה שהחה הזה עושה לו משהו אחרת, קשה היה להבין איך אחד כזה, שמה שזובר עליו בימים אלה היה מוציא מהמחזור כל אחד אחר לכמה חודשים טר-בים — מחזיק עדיין מעמד, ועוד ידו נטויה. עובדה, מי שמסתכל טוב כשהוא עובר בערב ברחוב, יכול לראות מדי-פעם את נחום שליט בחברתה של ידידה חדשה, הלא היא הסטודנטית-לפסיכולוגיה, **איהר** כה קופמבה.